

Vájunk Isten tanúivá!

Kedves Testvéreim! A nyár közepén vagyunk. Ez az idő a legtöbbször számára a pihenés, a világlátás ideje. A mai igeszakaszunk arra hív bennünket, hogy amikor a világot nézzük – lássuk meg Istent benne. Isten jelenlétében – *aki jóban-rosszban, mindig ott van velünk* – váljon a mi életünk az ő tanújává. A szeretet cselekedeteivel – de ha kell: szavakkal is. Hogyan leszünk szemtanúból valódi tanúk? Mi ad nekünk ehhez erőt? Hallgass tovább – stay tuned... -- és megtudod...

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Halld meg Uram, a hangomat: hozzád kiáltok!
Ne hagyj el engem, üdvözítő Istenem!

Könyörülj rajtam, és hallgass meg engem,
ne rejtse el orcádat előlem!
Taníts engem Uram, a te utadra,
és vezess egyenes ösvényen!

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Halld meg Uram, a hangomat: hozzád kiáltok!
Ne hagyj el engem, üdvözítő Istenem!

Imádkozzunk. Urunk! Add nekünk az igazság és a békeesség lelkét, hogy akaratodat elfogadjuk, és egész szívünkkel cselekedjünk teljes erőnkkel, az Úr Jézus Krisztus által, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassuk meg az igehirdetés alapigéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás könyve 43. fejezetének a 10.-től a 15. verseiben a következőképpen: Ti vagytok a tanúim – így szól az ÚR –, és az én szolgám, akit kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyetek bennem, és megértsetek, hogy csak én vagyok. Elöttem nem lett isten, és utánam sem lesz! Én, én vagyok az ÚR, rajtam kívül nincs szabadító. Én mondtam meg, hogy megszabadítalak, én hirdetem, nem valami idegen isten. Ti vagytok a tanúim – így szól az ÚR –, hogy én Isten vagyok. Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg? Ezt mondja az ÚR, megváltótok, Izráel Szentje: A ti érdeketekben küldök Babilonba, letöröm az összes zárat, a káldeusok pedig jajveszékelnek. Én, az ÚR vagyok a ti szentetek, Izráel teremtője, a ti királyotok. – Urunk, süketek és vakok vagyunk. Tégy minket látóvá és hallóvá a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Láttunk-e már olyan tárgyalást, amelyet kizárólag a tanúk meggyőzéséért tartottak meg? És olyat, ahol a tárgyalás végén a vádlott ítéletet tartott az ügyész felett? Ráadásul a vádlott a bíró egyszülött fia volt, az ügyésznek pedig patája volt? **Nem láttunk? Tényleg nem?? De hiszen ez a tárgyalás a mi saját életünk! A bíró Isten maga, a vádlott Jézus, az ügyész a Sátán, a tanúk pedig MI magunk vagyunk. Nekünk kellene a vádlottak padján ülnünk – de Jézus vállalta ezt mindannyiunk helyett.**

Ézsaiás próféta pontosan egy ilyen tárgyalást tár elénk. Azért ilyen furcsa ez a tárgyalás, azért a tanúk meggyőzése a cél, mert **a tanúk – akik mi magunk vagyunk kedves testvéreim –** ahelyett, hogy szóra nyitnák a szájukat: „**engedetlen nép, akiknek van szemük, hogy lássanak, mégsem látnak – van fülük, hogy halljanak, mégsem hallanak**” (Éz 12,2). **Pedig Isten mindent megtesz, hogy látóvá tegye a mi szemünket, és hallóvá a fülünket.** Isten így szól hozzánk: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged.” (Ézs 43,1-2). És Isten tettek sorozatával bizonyítja is hűségét: összegyűjti szétszóródott népét mind a négy égtájról, utat készít népének a kietlen sivatagon át – és nap, mint nap beláttatja velünk is, hogy „rajta kívül nincs szabadító” (Ézs 43,11b).

Valóban, kedves testvéreim, igaz az, amit igeszakaszunk mond: **Nincs, aki minket Isten kezéből kiragadjon** (Ézs 43,13b). **De vajon kiszolgáltatottak leszünk-e így? Félnünk kell-e ettől?** Pontosán fordítva! Éppen hogy így, Isten szerető és mindenható védelme alatt *nem* leszünk kiszolgáltatottak – sem a világ szeszélyeinek, sem pedig a saját kísértéseinknek.

És Isten az Ő napról napra való szabadításával, ahogyan telik-múlik az életünk, beláttatja velünk, hogy meg lehet Őt egyre jobban ismerni – ahol a megismerés a héberben benső közösségre jutást jelent. Ahogyan megismerjük Istent, **hinni lehet benne, azaz: rábízni a sorsunkat.** És ahogyan rábíztuk a sorsunkat Istenre, eljutunk oda, hogy megértsük, hogy *tényleg* csak Isten van – az Ő Fiával és Szent lelkükkel. Előtte nem lett Isten és utána sem lesz. **Ő az Úr, rajta kívül nincs szabadító.**

Ahogyan telik-múlik az életünk, **így válunk mi fokozatosan Isten gondviselésének a szemtanújává.** Olyan bizonyosság leszünk, mint amelyet a hagyomány szerint Nagy Frigyesnek mondott az egyik tanácsadója, amikor a király megkérdezte: „Van-e bizonyíték Isten léte mellett?” A válasz csak ennyi volt: „Felség! A zsidók!” Vegyük észre hogy már pusztán azzal, hogy élünk, olyan bizonyosság vagyunk a gondviselés létéről, mint amilyen a sok ezer éven át hányattatott zsidó nép pusztá léte.

Így leszünk mi a dolgokat megélő, át-élő szem-tanúból – Isten valódi tanúja. És mondhatjuk együtt Pál apostollal: „Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, nekünk *mégis egyetlen* Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is örte, és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala (2Kor 8,5-6).

„Péter... *Nem lehet mindenki Pál apostol! Hogyan tudnánk mi tanúskodni, amikor olyan erőtlenekek vagyunk?*” – kérdezhetitek erre. Martin Luther King így válaszol: **Ha nem lehetsz fenyő a hegygerincen – légy bokor a völgyben. De akkor: légy a legjobb bokor a környezetedben. Ha nem lehetsz nap – akkor legyél a hold. Ha nem lehetsz főút – akkor legyél ösvény. Növekedjünk tehát a Jézus Krisztusban, mint a fenyő vagy a bokor; világítsunk másoknak, mint a nap vagy a hold, és mutassunk utat, mint a főút vagy az ösvény.** Mert „aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot (Lk 8,16)” **Honnan kapunk ehhez erőt?** Hallgassuk, hogy mit mond erről Pál apostol: „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, **a mi alkalmasságunk Istentől van**” (2Kor 3,5). És mit ígért erről Jézus maga: „**erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig**” (ApCsel 1,8). Urunk, add nekünk a Te erőd, hogy tanúid lehessünk életünkben! Ámen.

Imádkozzunk. Kérjük Urunk, hogy tedd látóvá a mi szemünket és hallóvá a mi fülünket. Tégy minket nyitottá arra, hogy megismerhessünk Téged, hogy Rád bízassuk az életünket. Adj nekünk Urunk, engedelmes szívet, hogy Téged kövessünk – egész életünkben. Mert nincsen rajtad kívül szabadítónk. Urunk, add nekünk a te erőd, hogy tanúid lehessünk életünkben. Lehessünk fenyő vagy bokor, nap vagy hold, főút vagy ösvény. Szolgálva és vezetve másokat – általad és Hozzád, Urunk.

Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, ahogyan még együtt, a Fiadtól tanult imádsággal Hozzád fordulunk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül fogadjátok az áldást.
Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet! Ámen.